

Tornai József

Csók közben suttogva

Hogy szerettem a hangját is! Kicsit fátylas volt, egy érett asszony kiejtésének teljes gazdagságával együtt. Ha komolysága enged, talán eléggé kihívó is. Önismerete tartózkodóvá tette. Egyik gyári mulatságon többet ittam, mint szoktam, tekintetébe és mosolyába öntöttem fékezhetetlen, forró érzelmeimet. Kénytelen volt védekezni. Az elcsépelte zene ütemére még táncoltam is, pedig nem tudok, lecsitított: „Csak a bor beszél belőled!” Még jobban magamhoz szorítottam. Akkor ért véget a fülsebző ricsaj. Leültünk egy asztalhoz, az ünneplők mellé, lihegve és közhelyes mondatokat cserélve, mintha nem volna örület minden porcikánkban. Évekig imádtuk még egymást, csók közben titkokat suttogva:

„Szerelmedért
Földúlnám eszemet,
És annak minden gondolatját
S képzelmem édes tartományát;
Eltépném lelkemet
Szerelmedért.”

Később egyre ritkábban köszöntöttük így egymást. Eltűnt az irodából, talán beteg lett. Kerestem a lakásán, barátnőit is faggattam: sehol, sehol. Nem is került elő, nem létező lény lett, mintha csak végzetes álommá vált volna csupán általa használt parfümjével és itt-ott szürkülő hajával, hosszú-hosszú körmével együtt. És kérdezgetem vénülő kezem: hát te is kiűzettel citrusfa-ujjai paradicsomából?

TORNAI JÓZSEF (1927) költő, író, műfordító. A *Hitel* főmunkatársa. A Nemzet Művésze.

Messiás

A mindenség sokkal nagyobb,
mint szegény vasszögekre vont
ácsunk fia.

Két karjával nem éri át
a csillag-korom éjszakát,
imádkozik.

Tanaiért megszenvedett,
de maradtak az emberek
sakálkutyák.

Éhükben ők ártatlanul
tépik szét, ha karmukba hull
vadnyúl húsa.

Az ember tudja, mit csinál,
egymást pusztítva, és a táj
szépségeit.

Erkölcskódexe kitűnő,
minden élőbe belelő,
gyilkos barom.

Nem bánja, hogy egy reggelen
nem lesz számára kegyelem,
csak pusztá föld,

kering galaxisok között,
ki még él, föl-fölhörög,
volt büszke lény,

én meg azt hiszem, verseim
szépíthetnek csontvázain,
bárhogy rohad.

Holnap vagy holnapután
festészet, zene, tudomány
hiába nyög,

mert minden tökéletes itt,
hogy elássa emlékeit
tűz, szakadék,

jég, sziklatömb és hallgatás:
jöhet egy újabb messiás
megváltani, de kit?

A versvadász sírja

Mennyi halottam vár mögöttem,
ott, ahonnan én is jöttem.
Mikor leszünk eggyel többen?

Ameddig a madzagom ér,
úgy látszik: csak játék, szeszély,
s mindig a véletlen ítél.

Sétálóm, ki nem vársz csodát,
itt mégis egy volt versvadászt!
láthatsz a múkő lapon át.